

תקונא חמישא

תא חזי קמ"ץ איהו סתים פאת י" מפל סטרא, עילא ואמצעיתא ותתא, ודא קומץ סתים בתלת ספירן, פתיחו דיליה איהו בחמש אור, דאינון חמש אצבעאן עלאין ואינון ה' עלאה, (דף כ ע"א) חמש אאאאא, דאנון אור אור אור אור, חמש זמנין, חמש נהורין דעובדא דבראשית, ונקודא דלהון אאאאא חמש דסלקין לעשר.

ורזא דמלה והנה אנהנו מאלמים וגומר, והנה קמה אלמתי וגם נצבה (בראשית לז ז), דא א' בחל"ם, דאיהו לעילא מפל נקודין, בקומה זקיה, וביה אסתלק (נ"א אסתפל) יוסף בחלמא, וכן יעקב, דא הוא דכתיב (שם כח יב) ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, דא א דאיהו ראש, והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו, אמרו מארי מתניתין, עולים תרי, ויורדים תרי, ואנון אאאא.

והאי את דאיהי אל"ף חל"ם דאיהי באמצעיתא, איהי כתר עלאה דאסחר על רישא דעמודא דאמצעיתא, ובגין דא והנה תספינה אלמתיכם ותשתחוין לאלמתי (שם לו), האי בתרא אתמר בה (תהלים קיח כב) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, ואיהי אבנא דאתגזרת דלא בידין, דא הוא דכתיב (דניאל ב לד) עד די התגזרת אבן די לא בידין וגומר, ובגין דלא אשפחין לה אתר מאן אתגזרא, שאלין מלאכיא קדישא איה מקום פבודו להעריצו, ולא אשפחין לה אתר, עד דאמרין פרוף פבוד יי' ממקומו (נ"א אדהכי הא סבא לגביה ואמר רבי רבי האי בשכינתא תתאה דלית לה תמן אלא אצילותא, ודא הוא אתגזרת אבן, בגין דאיהי גזרת מלכין, ובה גזרין דינא רפיא, דא דין בתראה, וכתר מלכות אתקריאת ספירה דלית ספירה שלימה בר מינה לתתא).

והאי אבן איהי סגולת מלכים, איהי שיחת מלאכי השרת, שיחת חינון ושרפים ואופנים, שיחת כל עלאין ותתאין, ידיעת שמשא וסיתרא בעתים, עת וזמן לכלא.

כל טעמי ונקודי ואתוון כלילן בה, קלא דבור ומחשבה, כלילן בה, איהי כתר תורה, וכתר פהונה, וכתר מלכות, ואיהי תגא בריש כל אתוון, פגוונא דא ש, ועל האי אבנא אמר רבי עקיבא לחבריו, בשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים.

ואיהי קוצא דכל אתוון, ב פגוונא דא ה, קוץ דכל את ואת, שיעור קומה דילהון ו', מעילא לתתא ומתתא לעילא, ורזא דמלה מקצה השמים ועד קצה השמים (דברים ד

a, וְרָזָא דָּא לָהּ יִי' הַגְּדֵלָהּ וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפַאֲרָתָּהּ וְגוֹמֵר (ד"ה א כח), לָהּ יִי' הַמְּמַלְכָהּ דָּא מַלְכוּת, דְּאִיהִי בְּכֹלָא.

וְאִיהוּ עֲפָצוּף עוֹפִין קְדִישִׁין, דְּאֶתְמַר בְּהוּן (קהלת י ב) פִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל, עֲפָצוּפָא דְכָל עֲפָרִין דְּאִינוּן נִשְׁמָתִין קְדִישִׁין, דְּמִצְפָּצְפִין בְּכַמְהָ צְלוֹתִין, שְׂיַחַת חִיוּן דְּאִינוּן תְּלִמְיָדֵי חֲכָמִים, וּבְגִינָה אֶתְמַר (בראשית כד סג) וַיֵּצֵא יַעֲקֹב לְשׁוֹחַ בַּשָּׂדֶה וְכוּ', וְלִית שְׂיַחַח אֶלָּא צְלוֹתָא.

וּבְגִינָה אֶתְמַר תְּפִלַּת שְׁחָרִית חוֹבָה, תְּפִלַּת עֶרְבִית רְשׁוּת, דְּאִיהוּ רְשׁוּ דְלִילָה בְּפָנֵי עֲצָמָה, וּבְגִין דָּא לִית לָהּ קְבִיעוּת בְּלִילָא דְדַמְיָא לְגִלוּתָא, אֶלָּא זְמַנִּין אֲשַׁתְּכַחַת תַּמָּן וְזְמַנִּין לָא אֲשַׁתְּכַחַת.

זַפְּאָה אִיהוּ מָאן דְּפָגַע בָּהּ, פְּגוֹן יַעֲקֹב דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (שם כח יא) וַיִּפְגַּע בְּמִקּוֹם וַיִּלְךְן שָׁם עִמָּהּ פִּי בָּא הַשָּׁמַשׁ, עַד דְּאֶתָּא בְּעֵלְהָ וְנָטִיר לָהּ, וּבֵת תַּמָּן עִמָּהּ, מִתַּמָּן וְאִילָךְ קָבַעוּתָּהּ חוֹבָה. אֲבָל בְּשִׁבְתָּהּ אִיהִי רְשׁוּת הַיְחִידָה, דְּאִיהִי בְּרִשׁוּתָּא דְּבַעֲלָהּ, וְלֹאן פְּגוּוּנָא דְלִילָא דְהוּת יְחִידָה בְּרִשׁוּתָּא דִילָהּ, הֲדָא הוּא דְכָתִיב (איכה א) אֵיכָה יֹשְׁבַה בְּדָה.

וַיַּעֲקֹב בְּגִין דְּקָרִיב לָהּ לְבַעֲלָהּ בְּפָגִיעָהּ דִילָהּ, וְדָא עֶבֶד לָהּ חוֹבָה, וְכַד אֶתָּא שְׁמִשָּׁא בְּשְׁחָרִית, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (תהלים פד יב) פִּי שָׁמַשׁ וּמִגֵּן יִי' אֱלֹהֵי"ם, אֶתְמַר בֵּיהּ (בראשית לב לב) וַיִּזְרַח לוֹ הַשָּׁמֶשׁ, מִתַּמָּן וְאִילָךְ קָשֶׁר לָהּ עִמָּהּ, דְּאִיהוּ קָשֶׁר דְּתַפְלִין דִּיהּ, קָשֶׁר לָהּ עִמָּהּ דְּלֹא תְזוּז מִיְנִיהּ לְעֵלְמִין, מִסְטָרָא דְשְׁמָאֲלָא קָשֶׁר לָהּ בְּתַפְלִין דִּיהּ, דְּאִינוּן בְּדְרוּעָא שְׁמָאֲלָא, מִסְטָרָא דִימִינָא שְׁוִי לָהּ כְּתָרָא עַל רִישִׁיהּ, תַּפְלִין דְרִישָׁא, וְהָא בְיוֹמָא דְאִיהִי קָשֶׁרָא עִם (דף כ ע"ב) בְּעֵלְהּ, אֶתְמַר בָּהּ יִשְׁחָרוּנְגִי וְאִזוּ יִמְצְאוּנְגִי, אֲבָל בְּלִילָא דְאִיהִי גְלוּתָא, דְּאִיהִי לְבַר מִבְּעֵלְהּ, וְאִיהִי רְשׁוּת בְּפָנֵי עֲצָמָה, אֶתְמַר בָּהּ אֵל תִּתְּנֵה לְרְשׁוּת, וּבְגִין דָּא אָמַר הַדּוּד (תהלים קלב ד) אִם אֶתֵּן שָׁנֵת לְעֵינַי וְגוֹמֵר עַד אִמְצָא מִקּוֹם לֵי.

עַד פֹּאן רָזָא דְקַמ"ץ, דְּאִיהוּ רָזָא דְמַחְשָׁבָה עֲלָאָה וְתַתָּאָה (נ"א עִילָא וְתַתָּא), דְּאִיהִי נְקוּדָה בְּרִשׁוּת בְּעֵלְהּ דְּאִיהוּ ו' רְקִיעַ, וּפְת"ח בְּלֹא נְקוּדָה רְשׁוּ בְּפָנֵי עֲצָמוּ, וּנְקוּדָה בְּלֹא פְת"ח רְשׁוּ בְּפָנֵי עֲצָמָה, דְּכַמְהָ דְּאֶתְזוּן אִינוּן דְּכַר וְנוֹקְבָא, דְּכִי נְקוּדִין אִינוּן דְּכַר וְנוֹקְבָא, אֲבָל אֶתְזוּן אִנְהוּ לְגַבֵּי נְקוּדֵי פְּגוֹן גּוּפָא לְגַבֵּי רוּחָא, וְכֵן נְקוּדָה בּוּ, פְּגוֹן חֲל"ם אוּ חִיר"ק אוּ שׁוּרְק, חֲל"ם לְעִילָא מִן ו' אֶתְעֶבֶד ז', חִיר"ק לְתַתָּא אֶתְעֶבֶד זָנַב גִּימ"ל,

שורק באמצעיתא קוצא דאת ד' קוצא באמצעיתא, וכלא חד, אני ראשון ואני אחרון
ומבלעדי אין אלהי"ם (ישעיהו מד ו).

שב"א מאן איהו, כאשר יהיה האופן בתוך האופן, ואינון את המאור הגדל ואת
המאור הקטן, ואינון גוף וברית, ולקבליהו חמה ולבנה, דאינון לקבל אימא עלאה
ותתאה.

והנה אופן אחד בארץ אצל החיות (יחזקאל א טו), דא נקודה דתחות סגו"ל נקודה
דלתתא, אצל החיות דאינון צר"י, את שני המארת הגדולים.

וכן איהו בתוך האופנים שור"ק, אופן חד לעילא ואופן חד לתתא, ואיהו עמודא
דאמצעיתא ביניהו, והנה אופן אחד בארץ דא חירק דאיהו לתתא, כל ניצוץ איהו
י, וכל רקיע ו'.

יהו"ה שב"א איהו דינא, קמ"ץ רחמי, שמאלא וימינא, דמתמן אורייתא אתייהיב
דאיהו עמודא דאמצעיתא, ובזמנא דאינון שב"א קמ"ץ חל"ם, איהו רמוז פי בי חש"ק
ואפלטתו, רק באבותיה חש"ק יי'.

מסטררא דחד דאיהו יו"י דסליק יהו"ה, הוה קודשא בריה הוא הוא ושמייה לחוד
בכתרא, קדם דאתברי עלמא, עד דסליק במחשבתיה למברי אדם, דאיהו י' ברישא
דא, תנא לעילא, ולתתא נקודה, ובנקודי דאתוון אשתמודעאן כל ספירן, דתשע
נקודי אינון, ובהון י"ד ניצוצין, ועליהו אתמר (שמות יד כח) ובני ישראל יוצאים פי"ד
רמה, ואינון לקבל פרקין דה' אצבען דאינון י"ה, ותרין רקיעין תמן, חד מן קמ"ץ וחד
מן פת"ח, לקבל תרין קני דדרועי, וכל ניצוץ איהו פרק, ואיהו מדה, ורקיע אמה,
וקנה, וכו המדה.

טעמי אינון מן פתרא, ואינון ברישא דעמודא דאמצעיתא, נקודין מן מוחא, ואינון
ברכאן על רישא דצדיק, כמה דאת אמר (משלי יו) ברכות לראש צדיק, ואינון תלת
טפין דאתמשכו מן מוחא לגבי ברית מילה, אתוון מסטררא דאימא עלאה, וכלהו
אתפלילן במלכותא, ונקודי לאתוון פנשמתא לגופא, דגופא איהו פסוס לרוכב,
ואתוון אינון פתיחין לנקודי לקבלא לון, ועליהו אתמר (יחזקאל א יא) ובנפיהם פרודות
מלמעלה, לקבלא עליהו נקודי, ונקודי בכל אתר בת קול.

טעמי אינון מאני קרבא, רפ"ה איהו לעילא מאתוון, ועליה אתמר (שם כב) ודמות על
ראשי החיה רקיע, בעין הקרח הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה, נטוי דא איהו

רפ"ה, נטוי על ראשי חינוך, דאינון יהו"ה ארבע אתוון ודאי, דג"ש איהו מלגאו דאתוון, כגוונא דא יהו"ה, רפ"ה מלבר כגוונא דא יהו"ה, ואינון פמתג ורסן לאותיות, ובהון והחיות רצוא ושוב, רצוא בדג"ש, ושוב ברפ"ה. (דף כא ע"א).

תקונא שתיאָה

בראשית, קם רבי שמעון, (פתח) אָמַר לְאַלְיָהוּ, אֵלְיָהוּ אֵלְיָהוּ בְּאוּמָאָה עֲלֵךְ בְּמַלְכוּת קוֹדֵישָׁא, דְּאִיְהִי נְפִילָא בְּגְלוּתָא, טוֹל רְשׁוּתָא דְלָא תּוּזוּ מִיָּנָן, דְּהָא שְׂכִינְתָא וְחִילָהּ אֵל גְּבִירִין לָהּ, מְלֵאכֵי הַשָּׁרֵת דְּאִתְמַר בְּהוּן (ישעיהו לג ז) הֵן אֲרָאֲלָם צַעֲקוּ חוּצָה, לְבַר מִהִיבְלִין, לָא אִית מָאן דְּמִקְבֵּל צְלוּתֵין דִּישְׂרָאֵל, פְּמָה צַפְרִין מְצַפְצַפִּין בְּצְלוּתֵין לְגַבֵּי אִמְהוּן, דְּאִינוּן מְקַנְנִין עַל אֲרַעָא, דְּנִטְרִין לָהּ, וְכִלְהוּ אֲתַקְרִיאוּ צַפְרִים, עַל שֵׁם קִין צַפּוֹר דְּאִיְהִי אִימָא קוֹדֵישָׁא, דְּאִתְמַר בָּהּ (דברים כב ו) כִּי יִקְרָא קִין צַפּוֹר לְפָנֶיהָ, וְעָלָה אֲתַמַּר (תהלים פד ד) גַּם צַפּוֹר מְצַאָה בַּיִת, וְדָא ב' מְבַרְאֵשִׁית, דְּאִתְמַר בָּהּ (משלי כד ג) בְּחִכְמָה יִבְנֶה בַּיִת, וְדָרוֹר קִין לָהּ דָּא אִימָא עֲלָאָה יוֹבֵל, דְּאִתְמַר בָּהּ (ויקרא כה י) וַיִּקְרָאֲתֶם דְּרוֹר בְּאַרְצֵי, בְּזִמְנָא דְצַפּוֹר מְצַאָה בַּיִת דְּאִיְהִי בִּי מִקְדֵּשָׁא, וְאֲתַבְּנִיאת וְאֲתַתְּקַנַּת, מִיַּד דְּרוֹר דְּאִיְהִי שְׂכִינְתָא עֲלָאָה, אֲשַׁכַּחַת קִין לָהּ לְעִילָא.

ומיד אשר שתה אפרוחיה, אליו שית בנין דילה, שית ספירן, דאינון ששת ימי המעשה, בלהו פרחין לגבה, בכמה חגין וזמנין ויומין טובין, ואפרוחים דאינון ישראל לתתא, בלהו פרחין עמה בגלותא, ובזמנא דאנון ביצים, דלית לון גדפין בפקודין דעשה לפרחא, אתמר בה לא תקח האם על הפנים.

אי הכי מאי פי יקרא קו, אלא בזמנא דלית לה לשכינתא אתר לשריא תמן בקביעו, איהי אזלת במקרה, ודא איהו כל הקובע מקום לתפלתו וכו', כמה דנשמתי עבדין, הכי שריא שכינתא עמהון, נשמתא דאיהי קבועה בצלותא או באורייתא איהי אתר קבוע לשריא בה שכינתא, אבל נשמתא דלית לה קביעו בצלותא או באורייתא, אלא אי אזדמנת לה במקרה, הכי איהי שריא עליה במקרה, ודא איהו פי יקרא קו צפור לפניה וכו'.

ויהי נשמתא, איהי קו צפור וכן תהיא נשמתא דבר נש אתקריאת קו צפור, וגופא קו דנשמתי, וכן נשמתי דאינון עולימאן דילה, דאתקריאו בתולות אחריה רעותיה, יתבין בגופין דאינון קו דלהון בארץ מקרה, בזמנא דלאו אינון קבועין בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ודא איהו פי יקרא קו צפור לפניה.

ועוד קן צפור לעילא, איהו פרסיא, וקן דילה לתתא מטטרו"ן, ועליה אתמר (במדבר יד יח) ונקה לא ינקה, דתמן קן, ואיהו קנא ונוקם, בזמנא דלא אשכחת קינא לשרייא, בדרה, דא דאתמר ביה (יהושע ה ד) מתו במדבר בדרה בצאתם ממצרים, ועוד בדרה, דא קבורת רחל, דאיהי בפרשת אורחין, ועלה אתמר (ירמיהו ט א) מי יתנני במדבר מלון ארחים, ואינון תרין משיחין, דמתמן קא עברין פד אתאן למפרק לישראל.

בכל עין דא איהו עין החיים, דאתמר ביה (משלי ג יח) עין חיים היא למחזיקים ביה, ועליה אתמר (דברים כ יט) פי האדם עין השדה, ועוד בכל עין דא צדיק דאתמר ביה (בראשית א יא) עין פרי עשה פרי למינו, ודא יום השבת דתמן זונגא דשכינתא עם קודשא בריה הוא, ותמן אית לה נייחא, ועליה אתמר (תהלים א ג) והיה כעין שתול על פלגי מים אשר פרו יתן בעתו, דא עתו דצדיק דאיהי ליל שבת, דצדיק מניה פרחין נשמתין חדתין בישראל ערב שבת דאתקריאו פנים חדשות.

אפרוחים אלין תלמידי חכמים, דבגינהון שריא שכינתא על ישראל, או ביצים אלין אינון תינוקות של בית רבן, דבגינהון שריא שכינתא על ישראל, ואלין אינון מארי מקרא, ובזמנא דאינון עסקין באורייתא או במצוה דאנון קודשא בריה הוא ושכינתא, וגרמי לחברא לון פחדא, ירתין מתמן נשמתין, ואתקריאו בנים דקודשא בריה הוא, בגין דמארי מקרא ומארי משנה אינון מגדפין (ד קא ע"ב) דילה, ובגין דא והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים, איהי רביעא עליהו בארבע גרפין דילה, דאתמר בהון (יחזקאל א ו) וארבע כנפים, יונקין אנפי זוטרי, ואינון ארבע אנפין לכל חד וחד, ובהון אימא רביעא עליהו, וזמנין איהי עליהו, וזמנין אסתלקת מנייהו, אבל בגין דאינון מן מעוי, (נ"א דאתמר בהון (ירמיהו לא יט) המו מעי לו), בגין דרחימו דחמו מיעהא עליהו ואינון מארי קבלה, אתמר בהון (דברים כב ו) לא תקח האם על הבנים, דאימא לא זזה מנייהו לעלם.

דנדי קודשא בריה הוא איהו אורייתא, ושכינתא היא מצוה, זפאה מאן דמתעסק בהון ליחדא לון, וכן זכור ושמור אינון קודשא בריה הוא ושכינתיה, זפאה איהו מאן דמיחד לון ביום שבת, דאיהו יסוד, וברחימו ודחילו די"ה, דאינון אפא ואימא. זכור ושמור אינון לקבל תפלין דרישא י', ותפלין דידא ה', דכר ונוקבא, וזפאה איהו מאן דמיחד לון בקריאת שמע בדחילו ורחימו, דבזמנא דישראל משתדלין באורייתא דבכתב ובאורייתא דבעל פה, ברחימו ודחילו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ובזמנא דלא משתדלין בהון ברחימו ודחילו, אתמר בהון שלח תשלח את האם.

בזמנא דישׂראל נטרין שבתא בזכור ושמור בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו פתיב בהון שלח תשלח וגומר, תרין תרוכין, ובזמנא דישׂראל מיוחדין לקודשא בריה הוא בתפלין היד ובתפלין הראש בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלח תשלח, ובזמנא דמקיימין מצות ברית מילה ואעברן מנייהו ערלה, ועבדין פריעה, בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלח תשלח את האם, בזמנא דמיוחדין בזווגיהון בקדושין ושבע ברכאן, דאינון יחודא דלהון בקדושה ובברכתא, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלח תשלח וכו'.

ואינון ישׂראל בגלותא ברשותא אחרא, דכד לא מתיוחדין בזווגיהו בקדושין ושבע ברכאן, דאינון יחודא דלהון בקדושה ובכרה, באתר דקדושה שריא עלייהו מסאבא, ובאתר דבכרה שריא עלייהו לטותא, ובאתר דיחודא שריא עלייהו פרודא, ודא גרים גלותא לשכינתא, דאתתרכת מאתרהא ומקנהא דאיהי ירושלם, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ א) ובפשעיכם שלחה אפכם, תרין שלוחין שלח תשלח, חד מבית ראשון, וחד מבית שני.

ואי תימא דקודשא בריה הוא לאו אתתרה עמיה, בגין דא אמר קרא (משלי כז ח) כצפור נודדת מן קנה פן איש נודד ממקומו, בגין לנטרא לה בגלותא מרשו נוכראה, הדא הוא דכתיב (ישעיה מב ח) אני יי' הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן וגומר, לאחר דא אל אחר, דא סמא"ל, לפסילים אלין ממנן העל שבועין אומין.

ובגינה, קודשא בריה הוא איהו מלך אסור ברהטים, איהו אסור עמהון בתפלין דרישא, דאינון פאר דרישא, דתפלין דרישא אינון באתר דרהטי דמוחא, ודא איהו אסור ברהטים, ואיהו חבוש עמהון בתפלין היד בקשר של יד, ודא הוא דכתיב (יחזקאל כד יז) פארך חבוש עליך, ובגין דאיהו חבוש עמהון בגלותא, אתמר ביה אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין, ושכינתא איהי בית האסורין דיליה, בגין רחימו דילה איהו אסור בה, ורזא דמלה צרור תמור הודי לי בין שדי ילין (שיר א יג).

ובגין דא מאן דבעי לאשגא למלכא, לית ליה רשו לאשגא ליה אלא בשכינתא, הדא הוא דכתיב (ירמיה ט כב) אל יתהלל וכו' כי אם בזאת וגומר, ואהרן כד עאל לקדש קדשין ביומא דכפורי, בה תה עאל, דכתיב (ויקרא טז ג) בזאת יבא אהרן אל הקדש, דאיהי עת לעשת ליי', ומשה בגינה אתקיים בעלמא, הדא הוא דכתיב (דברים לג א) וזאת הברכה אשר וגומר, ובה עביר עשר מכתשין לפרעה, הדא הוא דכתיב (שמות

ט טז) ואולם בעבור זאת העמדתיה, ויעקב בגין דהוה ידע דכל רעותא דמלקא בה, מני לבנוי עליה, דלא יעלון קדם מלקא אלא בה, וכל שאלתין דלהון בצלותין ובעותין למלקא דיהון בה, הדא הוא דכתיב (בראשית מט כח) וזאת אשר דבר להם אביהם (דף כב ע"א) וגומר, ודוד בגין דהוה ידע דכל רעותא וחילא ותוקפא דמלקא בה, אמר (תהלים כז ג) אם תחנה וגומר, בזאת אני בוטח, דאתמר עליה (שם קג ט) ומלכותו בכל משלה, ומאן דלא שט לביה גם לזאת, עליה אתמר (שם צב ז) וכסיל לא יבין את זאת.

ובגין דא כד ישראל בעאן בעותין למלקא, אמרין לה (שיר ו א) אנה הלך דודך, דאתמר ביה ברח דודי, אנה פנה דודך ונבקשנו עמה, בכמה בקשות הצלותין ובעותין, דבגינה איהו נחית עלן, דלא זו מננא אלא בגין דלא נהגנא יקרא בה, דבגינה הוה אסיר עמנא כל שית יומין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח, דהכי איהי נשכינתא סתימא עמיה ביומא דחולא, כשושנה דאיהי אטימא, וביומא דשבתא וביומא דחדשא וביומין טבין אתפתחת, לקבלא ריחין ובוסמין, ולירתא נפשין וענוגין לבגיהו.

ווי לון לבני נשא, דקודשא בריה הוא אסיר עמהון בגלותא, ונשכינתא אסירת עמהון, ואתמר בה אין חבוש מתיר את עצמו מבית האסורים, ופורקנא דילה דאיהי תשובה אימא עלאה, איהי תליא בידיהון, דחמשין תרעין דחירו עמה, לקבל חמשין זמנין דאדבר יציאת מצרים באורייתא, דא הוא (שמות ב יב) ויפן כ"ה וכ"ה, באלין חמשין אתון דמיחדין ליה בכל יומא פעמים שמע ישראל, דאית בהון כ"ה וכ"ה אתון, וירא פי אין איש דאתער לה בגניהו.

ואיהי משגיח מן החלונות, דאתמר בהון חלו נא פני אל ויחננו, לההיא דאתמר בה (במדבר יב יג) אל נא רפא נא לה, דאסוותא בידיה, דאיהו יד פשוטה לקבל שבים, (שמות ב יב) וירא פי אין איש, ואיהי (שופטים ה כח) בעד החלון נשקפה, ותיבב בתרועה דאיהי יבבא, דאתמר בה (בראשית ח ו) ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה, ודא יום הפפורים דתיבת נח היא אימא עלאה, חלון דילה הוא עמודא דאמצעיתא, דביה אור, ותורה אור, ואיהו אור הגנוז.

ויפן כה וכה, מצייץ מן התרפים, אלו עשרת ימי תשובה, וירא פי אין איש, ועוד משגיח מן החלונות אלין חלונות דבי כנישתא, דאבא ובנוי אינון בבית (הכנסת) אסירן, ואיהו בכל יומא אשגחותיה עליהו, ויהיב לון מזונא.

ויפן כה וכה, אם אית מאן דיתער בתיובתא לתברא בית אסורין דלהון, הדא הוא דכתיב (ישעיה מט ט) לאמר לאסורים צאו, ולאשר בחשך הגלו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, אלא איש לדרפו פנו, בעסקין דלהון, באורחין דלהון, איש לבצעו מקצהו, בבצעא דהאי עלמא, לירתא האי עלמא, ולאז אינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (שמות יח כא), אנשי חיל, יראי אלהי"ם, אנשי אמת, שנאי בצע, אלא פלהו צווחין בעלותין ביומא דכפורי כפלבים, הב לנא מזונא, וסליחה וכפרה וחי, כתבנו לחיים, ואינון עזי נפש כפלבים, דאינון אומין דעלמא דצווחי לגביה ולית לון בשת אנפין, דלא אית מאן דקרא ליה בתיובתא, דיחזור שכינתיה לקודשא בריה הוא, דאיהי מרחקא מניה, למחדר לגביה, ואדמיין לכלבים, דאתמר בהון (תהלים קו לה) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואינון ערב רב, דכל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין.

ועוד אינון שאלין מזונא וכסויא ועונה, דאיהי עונת זוגייהו, דאתמר בה (שמות כא ו) שארה פסותה וענתה לא יגרע, ולא אית מאן דשאיל מזונא דאיהי תורה, שארה דשכינתא, ואיהי אימא עלאה, דאתמר בה (משלי א ח) ואל תפוש תורת אמך, פסותה (ד כב ע"ב) דא כסויא דציצית, ועטיפו דיליה, ותפלין דיד, דאתמר בה (תהלים קב א) תפלה לעני כי יעטר, ועונתה דא קריאת שמע בעונתה, דאם שלש אלה לא יעשה לה לשכינתא, ויצאה חנם אין כסף (שמות כא יא), לית ליה כסופא מן שכינתא, חציף איהו, ועוד אין כסף לא יהא ליה כסופא לעלמא דאתי.

והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר (איוב לג כט), ובגין דא כי היא כסותה לבדה, דא גלגולא קדמאה, היא שמלתו לעזרו, דא גלגולא תניינא, במה ישכב, דא גלגולא תליתאה, ואלין אינון תלת לבושין, דתלת כסויין, דתלת גוונין דעינא, דאינון לבושין לבת עין, דאיהי נשמתא.

ובאלין תלת אתמר (שמות כג יז) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורה, ולקבל תלת זמנין אינון תלת גוונין דשרגא, דאתמר בהון (שם ג ב) וירא מלאך יי אליו בלבת אש מתוך הסנה, וירא הא גוון חד, בלבת אש מתוך הסנה הא גוון תניינא, וירא והנה הסנה בער באש הא תלתא, ואינון לקבל שלשה גוונין דעינא, בלבת אש דא בת עין, בההוא זמנא דיהון נהירין תלת גוונין דעינא, דאינון לקבל תלת גוונין דקשת, מיך וראיתיה לזכר ברית עולם (בראשית ט ז), ובדההוא זמנא כי עין בעין יראו בשוב יי ציון (ישעיה נב ח).

אור דעינא הוא עמודא דאמצעייתא, בת עין ביתא דילה, בההוא זמנא דיתפני עננא מן בת עינא, דאתמר בה (איכה ג מד) ספתה בענן לה וגומר, דאיהי תבלול דעינא, דא רומי רפתא, שכינתא עלאה עתידה למימר לקודשא בריה הוא, למה תעמוד בחוץ,

וְאַנְכִי פָנִיתִי הַבַּיִת (בראשית כד לא), אָנֹכִי דִּעְיָאת מְצָרִים, וְאַף עַל גַּב דִּיאִין חָבוּשׁ מִתִּיר עֲצָמוֹ מִבַּיִת הָאֲסוּרִים, דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא, דְּאִיהִי אֲסוּרָה בְּגִלְתָּא, שְׂכִינְתָא עֲלָאָה וּפְרוּק לָהּ, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (רות ג יג) אִם יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל, וְאִם לֹא יִחַפֵּץ לְגַאֲלֶךָ וּגְאֲלֶתִיךָ אָנֹכִי, חַי יְיָ שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר, דְּאִיהִי יְמִינָא פְּשוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים, דְּלִית מְלֵתָא דָּא תְּלִיא אֶלָּא בְּתִיבְתָא, יְמִין עֲלָאָה דְשְׂכִינְתָא.

בְּהוּא זְמַנָּא שְׂכִינְתָא עֲלָאָה פְּנִשָּׁר יְעִיר קְנֹו (דברים לב יא), דְּאִיהוּ יְרוּשָׁלַם, ק"ן ו' עַל גּוּזְלֵיו יִרְחַף, יְפָרוּשׁ פְּנִפּוֹ יִקְחֵהוּ יִשְׁאַהּוּ עַל אֲבָרְתוֹ, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (שמות יט ד) וְאַשָּׂא אֶתְכֶם עַל פְּנֵי נְשָׂרִים וְאַבִּיא אֶתְכֶם אֵלַי.

הַבְּזְמַנָּא דְשְׂכִינְתָא אִיהִי בְּגִלְתָּא, אֲתִמַּר בָּהּ (בראשית ח ט) וְלֹא מְצָאָה הַיְזָנָה מְנוּחָה וְגוֹמַר, אֶלָּא בְּשֵׁבֶת וְיוֹמִין טָבִין, וּבְהוּא זְמַנָּא אֲתִיִּיחַדַּת עִם בְּעִלָּהּ, וּכְמָה נְפִשׁוֹת יִתְרִין קָא נַחְתִּין עִמָּהּ, לְדִיָּרָא בְּיִשְׂרָאֵל, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (שמות לא טז) וְשָׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁבְתָּ לְדֹרֹתָם, זַפְּאָה אִיהוּ מָאן דְּמִתְקַן לָהּ דִּירָה נְאָה בְּלַבִּיָּהּ, וּכְלִים נְאִים בְּאִיבְרִים דִּילִיָּהּ, וְאַשָּׁה נְאָה דְּאִיהִי נְשִׁמְתִיָּהּ, דְּבִגְנִיָּה שְׂרִיא שְׂכִינְתָא עֲלָאָה דְּאִיהִי נְשִׁמַּת כָּל חַי עֲלִיָּהּ, וּקְוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ שִׁבְתָּ בְּחָהּ, וַיִּנְפֹּשׁ בְּחָהּ, בְּשְׂכִינְתָא עֲלָאָה אִיהוּ שִׁבְתָּ עֲלִיָּהּ, וּבְשְׂכִינְתָא תַּתָּאָה אִיהוּ וַיִּנְפֹּשׁ עֲלִיָּהּ, וַיְהִיב לֹון נְפִשָׁאן יִתְרִין.

דְּאִינוּן בְּתוּלוֹת אַחֲרֵיהּ רְעוּתֵיהּ, דְּקָא אֲתִיָּאן עִמָּהּ, וּכְמָה מְלָאכִים מְמַנֵּן וּמְשִׁמְשִׁין דְּלָהוּן קָא אֲתִיָּאן עִמָּהוּן, דְּאִינוּן שְׁבַעִין, דְּתַלְגִּין מִן זְכוּר וְשְׁמוֹרָה, וְדָא אִיהוּ וַיְכַל"ו, כְּלִיל שְׁבַעִין וְתִרְיָן, וְאַתְקִרִיאוּ אֵלַין נְפִשׁוֹת אוֹשְׁפִיזִין, בְּגִין דְּלֹא שְׂרִיאן בְּיִשְׂרָאֵל אֶלָּא בְּיוֹם הַשִּׁבְתָּ, וְכַד נְפִיק שְׁבַת בְּלָהוּ חֲזִרִין לְאַתְרֵיהוּ.

וּנְשִׁמְתִין דְּאִינוּן מְסִטְרָא דְשְׂכִינְתָא עֲלָאָה אֲתִקְרִיאוּ אֲפָרוּחִין, וּנְפִשִׁין מְסִטְרָא דְשְׂכִינְתָא תַּתָּאָה אֲקָרוּן בִּיעִים, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְהַפּוֹרֶס סְפַת שְׁלוֹם עֲלִינוּ, אִימָא עֲלָאָה דְּאִיהִי סְפַת שְׁלוֹם דְּמִסְכְּדָּה עֲלִיָּהּ, וְשְׁלוֹם עִמָּהּ, דְּאֲתִמַּר בִּיהּ (במדבר כה יב) הִנְנִי נוֹתֵן לֹו אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם, וְאִית סוּכָּה לְתַתָּא כ"ו ה"ם דְּאִיהוּ יֵאֵהוּדוֹנָה"י, סוּכַת שְׁלוֹם, כו"ם, ת' דְּאִיהוּ תַּפְּאֲרַת. (דף כג ע"א) בְּהוּא זְמַנָּא יְהוּן בְּגִין בְּרִשׁוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּקְלָא נְפִיק וַיִּמָּא לֹא תִקַּח הָאִם עַל הַבָּנִים, מִיָּד דְּנְפִיק זְכוּר וְשְׁמוֹרָה דְּשִׁבְתָּ, וַיִּתִּי לִילִיא דְּיוֹמָא קָמָא דְשִׁבְתָּא, קָלָא תְּנִינָא נְפִיק שְׁלַח תְּשַׁלַּח.

וְתוּ כִּי יִקְרָא קִין צְפוּר לְפָנֶיהָ, דָּא סוּכָּה דְּאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, בְּכָל עֵץ, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (ויקרא כג מ) וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר, אֲפָרוּחִים אֵלַין שְׁבַעַת יְמֵי הַסְּכוֹת, אוּ בִיעִים דְּבַהוּן עֲבָדִין שְׁבַע הַקְּפוֹת, וְרְזָא דְמְלָה נְקֻבָּה תְּסוּבָּב גְּבַר (ירמיה לא כא).

פרי עץ הדר אימא תפילה, עץ איהו לול"ב, ל"ו ל"ב נתיבות, דאיהו אתרוג, וצריך לנענעא ביה לשית סטרין, ארבע רוחין ועילא ותפא, לאתערא עליה ו', ותלת נענועין לכל סטרא סלקין ח"י, וצריך ארבע זמנין ח"י, חד בנטילת לולב, ותריין באנא י"י, תריין אחרנין בהודו ליי תחלה וסוף, ובאלין נענועין אינון משפילין מעילא לתפא לשבעין ותריין אומין, ולבתר הנצחי לון אמרי אנ"י וה"ו הושיעה נא תריין זמנין, דאינון וא"ו מן וה"ו אנ"י וה"ו, מן ויסע ויב"א וי"ט, ובההוא זמנא לא תקח האם על הפנים.

ביצים אינון מסטרא דאופנים, אפרוחים מסטרא דנער מטטרו"ן, פנים מסטרא דכרסיא דאיהי סבת שלום, דאיהי קנא דשכינתא, דאימא עלאה מקננא בכרסיא בתלת ספירן עלאין, עמודא דאמצעיתא כליל שית ספירן, מקננן במטטרו"ן, אימא תפילה מקננא באופן, דאתמר ביה (יחזקאל א טו) והנה אופן אחד בארץ.

ועוד שכינתא מסטרא דכרסיא אתקריאת נשר, ומסטרא דנער יונה, ומסטרא דאופן צפור, ושכינתא דמות אדם להנה.

ועוד שלח תשלח תא חזי מלאכא אית דממנא על עופין, דאינון נפשין דאתקריאן צפירין, וסגדלפו"ן שמייה, ובזמנא דישראל מקימי האי פקודא, ואזלת אימא מתתרכא, ובנין צווחין, איהו אוליה זכו על עופין דיליה, ויימא לקודשא בריך הוא, והא פתיב בך (תהלים קמה ט) ורחמי על כל מעשיו, אמאי גזירית על האי עופא דאתתרכת מקינה, וכן מטטרו"ן אוליה זכו על עופין דיליה, דאינון רוחין דפרחין בבני נשא, דמכרסיא אינון נשמתין, ומהאי חיה רוחין, ומאופן נפשין, ואינון בכריאה יצירה עשייה.

בשבת וימין טבין נחתין עליהו נשמתין ורוחין ונפשין בארץ אצילות, דאינון רוחא דקודשא מעשר ספירן, וכל ממנא אוליה זכו על עופין דיליה, דאינון נשמתין דפרחין בבני נשא, ובזמנא דישראל מקימין האי פקודא, כל ממנא אוליה זכו על עופין דיליה, וקודשא בריך הוא מה עבדה פניש לכל חילין דיליה, ויימא, וכי (נ"א הא) כל ממנא דעופי דלתפא אוליה זכו על עופין דיליה דממנא עליהו, ולית פכו מאן דאוליה זכו על בני דאינון ישראל, בני בכרי ישראל, ועל שכינתא דאיהי בגלותא, דקנא דילה דאיהי ירושלים חרבה, ובנוי בגלותא תחות יד אדונים קשין אומין דעלמא, ולית מאן דבעי עליהו רחמי, ויוליה זכו עליהו, בתהוא זמנא צווח קודשא בריך הוא ואמר (ישעיה מח יא) למעני למעני אעשה, ואעשה למען שמי (יחזקאל כ יד), ובדא יתער רחמי על שכינתיה ועל בני דבגלותא.